

районних військових адміністрацій спрямовується, координується та контролюється Кабінетом Міністрів України у межах своїх повноважень.

В свою чергу загальне керівництво діяльністю військових адміністрацій населених пунктів здійснюють керівники відповідних районних державних адміністрацій або начальники районних військових адміністрацій (у разі їх утворення).

Комплектування особового складу (формування) військових адміністрацій так само залежить від їх виду:

- (1) районні та обласні військові адміністрації утворюються шляхом набуття їх статусу відповідно районними і обласними державними адміністраціями, а голови районних, обласних державних адміністрацій набувають статусу начальників відповідних військових адміністрацій;

- (2) військові адміністрації населених пунктів формуються з військовослужбовців військових формувань, утворених відповідно до законів України, осіб рядового і начальницького складу правоохоронних органів, служби цивільного захисту, які відряджаються до них у встановленому законодавством порядку для виконання завдань в інтересах оборони держави та її безпеки із залишенням на військовій службі, службі в правоохоронних органах, органах та підрозділах цивільного захисту без виключення зі списків особового складу, а також працівників, які уклали з Генеральним штабом Збройних Сил України трудовий договір. Військові адміністрації населених пунктів очолюють начальники, які призначаються на посаду та звільняються з посади Президентом України за пропозицією Генерального штабу Збройних Сил України або відповідної обласної державної адміністрації.

УДК 35.08 (477)

Шевчук О. Р.

*к.ю.н., доцент, доцент кафедри конституційного,
адміністративного та фінансового права,
Західноукраїнський національний університет*

МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕМОКРАТИЧНИМИ ІНСТИТУЦІЯМИ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: АДМІНІСТРАТИВНО – ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

У наші дні роль і місце інституцій громадянського суспільства стали предметом обговорення керівників країн, політиків, громадських діячів,

журналістів. Часто в своїх дослідженнях інституцій громадянського суспільства, рівня його соціально – економічного розвитку і вкладу в вирішення політичних, економічних, фінансових та інших соціальних, проблем, багато науковців виходять виключно з власних політичних переконань та ідеологічних уподобань. На жаль, в таких випадках ми стикаємося з використанням не академічного терміна «громадянське суспільство», заснованого на науковому розумінні, а з ідеологією - частиною певної ідеології, елементом її системи. Використання цієї наукової позиції в суспільно-політичному житті сприяє формуванню цілого ряду наукових ілюзій і оман щодо змісту демократичних інституцій громадянського суспільства (*Ardag, M. M., Castanho Silva, B. and other. (2019)*) [1]. В європейських же країнах громадянське суспільство частіше сприймається як сила, що протистоїть державі, оскільки історія європейських країн свідчить, що держава постійно втручалася в приватне і корпоративне життя громадян.

Виходячи з цих фактів, і вивчивши вже накопичений зарубіжний досвід, група вчених – (*Shlomo Mizrahi, Eran Vigoda-Gadot & Nissim Cohen (2021)*) прийшли до визначення змістовного концепту міжсекторного соціального партнерства, суть якого полягає в конструктивній взаємодії організацій з двох або трьох секторів (держава, бізнес, некомерційний сектор) при вирішенні соціальних проблем, вигідному населенню території і кожної зі сторін, що забезпечує синергетичний ефект. [2, с. 233] Саме це суттєво загострює наявність протиріччя між політичною і неполітичною складовою громадянського суспільства. (*Leach, K. A. (2018)*) [3, с. 211] Поширеною є теза про нібито «неполітичний» характер громадянського суспільства, про наявність в ньому лише «горизонтальних» зв'язків і відносин. (*Ernazarov Dilmurod Zukhriddinovich (2020)*) [4, с.10] Багато інституцій громадянського суспільства принципово не вступають у взаємодію з політичними партіями та структурами, більш того - бояться цього, тримають політичний нейтралітет, вважаючи політичний момент руйнівним початком у своїй діяльності.

У статті «Міждержавні зіставлення інститутів громадянського суспільства: емпіричний аналіз», російський учений А. Лібман виділяє три основні підходи до оцінки громадянського суспільства, представлених в сучасній літературі (*Liebman A.M. (2010)*). [5]

Перший підхід включає в себе систему інтегральних індексів, які відображають найбільш загальні аспекти стану громадянського суспільства. Серед них слід назвати: індекс громадянського суспільства - CSI; індекс сили громадянського суспільства - CSSI; глобальний індекс громадянського суспільства - GCSI. (*Oleksandr O. Bryhinets, Ivo Svoboda, Oksana R. Shevchuk, Yevgen V. Kotukh, Valentyna Yu. Radich (2020)*) [6]

Другий підхід пропонують дослідники, які вважають, що необхідно йти від «експертних оцінок», завжди страждають високим ступенем суб'єктивності і ґрунтуватися більшою мірою на «Об'єктивних оцінках», які підтверджуються кількісними характеристиками. До таких оцінок належить наприклад, кількість громадських організацій, кількість робочих місць, що ними надаються, частка трудових ресурсів, що беруть участь в програмах громадських організацій, участь населення в проектах громадських організацій та т.д

Третій підхід передбачає вивчення більш вузьких і приватних питань діяльності громадянського суспільства. Так, наприклад, Агентство США по міжнародного розвитку (AMP США) (англ. USAID) пропонує розглядати індекс стійкості неурядових організацій - NGOS. DD - індекс прямої демократії - відноситься, на перший погляд, до політичної сфери а не до громадянського суспільства. Програми розвитку ООН (UNDP) ввела індекс людського розвитку, міжнародна організація «Freedom House» запропонувала індекс свободи, «Transparency International» - індекс сприйняття боротьби з корупцією, «Репортери без кордонів» – індекс свободи преси по всьому світу. Звичайно, всі вони в тій чи іншій мірі частково описують рівень розвитку інститутів громадянського суспільства, проте не носять всеосяжний характер.

Підводячи підсумок вищевикладеного, зазначимо, що результати проведених нами соціологічних, емпіричних та порівняльних досліджень, а також світовий досвід показує, що форма партнерства і діалогу у відносинах сучасних демократичних держав і інституцій громадянського суспільства сьогодні не заперечується. І більш того - визнається нормою цивілізованості суспільно - політичного ладу. Проблемою виступає інше - як зробити ефективною систему соціального представництва інтересів в умовах нового, постіндустріального світу, як пристосувати управлінський механізм держави до змін в громадянському суспільстві.

Автори зазначеного дослідження прийшли до висновку, що демократичні інституції громадянського суспільства в країнах з високим рівнем соціально – економічного розвитку демонструють вищий рівень соціальної активності ніж демократичні інституції з низьким рівнем соціально – економічного розвитку. А також про те, що ефективність контролю за діяльністю органів державної влади вища у інституційних суб'єктів громадянського суспільства ніж у індивідуальних.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ardag, M. M. , Castanho Silva, B. , Thomeczek, J. P. , Bandlow-Raffalski, S. F. , & Littvay, L. (2019). Populist attitudes and political engagement: Ugly, bad, and sometimes good? Representation. Advance online publication. DOI: 10.1080/00344893.2019.1661870

2. Shlomo Mizrahi, Eran Vigoda-Gadot & Nissim Cohen (2021) Drivers of trust in emergency organizations networks: the role of readiness, threat perceptions and participation in decision making, *Public Management Review*, 23:2, 233-253, DOI: 10.1080/14719037.2019.1674367

3. Leach, K. A. (2018). Cross-Sector community partnerships and the growing importance of high-capacity nonprofits in urban governance: A case study of camden, New Jersey. In *Community Development and Public Administration Theory: Promoting Democratic Principles to Improve Communities* (pp. 211–228). Taylor and Francis. <https://doi.org/10.4324/9780203729878>

4. Ernazarov Dilmurod Zukhriddinovich (2020). Analysis of the Policy of the Republic of Uzbekistan Regarding International Non-governmental Organization *Journal of Political Science and International Relations* Volume 3, Issue 1, March 2020, Pages: 9-15 DOI: 10.11648/j.jpsir.20200301.12

5. Liebman A.M. (2010). Cross-country comparisons of civil institutions societies: an empirical analysis. *Civil society: foreign experience and Russian practice*. St. Petersburg: Aleteya.

6. Oleksandr O. Bryhinets, Ivo Svoboda, Oksana R. Shevchuk, Yevgen V. Kotukh, Valentyna Yu. Radich (2020). Public value management and new public governance as modern approaches to the development of public administration. *Revista San Gregorio. Special edition-2020. Núm. 42 (2020)*. DOI: <http://dx.doi.org/10.36097/rsan.v1i42.1568>

УДК 343.985

Юсупов В. В.

*д.ю.н, професор,
провідний науковий співробітник науково-дослідної
лабораторії з проблем криміналістичного
забезпечення та судової експертології,
Національна академія внутрішніх справ*

ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧО-ОПЕРАТИВНОЮ ГРУПОЮ ОГЛЯДУ ЗГОРІЛОГО ТРАНСПОРТНОГО ЗАСОБУ

З 24 лютого 2022 року внаслідок військової агресії росії проти України, в нашій державі було захоплено, пошкоджено або знищено багато промислових підприємств, техніки, об'єктів житлового фонду, державного та приватного майна громадян. 20 березня 2022 року Кабінетом Міністрів України прийнято постанову № 326 «Про затвердження Порядку визначення шкоди та збитків,